

MELYIK A LEGRÉGIBB NYELV?

Tegyük egymás mellé ezt a két állítást:

A Bibliában az áll, hogy valaha egy nyelv volt: „Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala.” (Mózes I. 11. 1-9.)

1991-ben pedig Teller Ede ezt mondta a magyar nyelvről: „...Új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar.” (Mai Nap, Budapest, 1991. 9.)

Lehet-e összefüggés valami módon a két megállapítás között?

Nézzünk további véleményeket is. Ove Berglund svéd orvos és műfordító észrevétele a magyar nyelvről: „Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke.” (Magyar Nemzet 2003. XII. 2. 5. o.) Lényegében ezt mondta Grimm Jakab meseíró és egyben az első német nyelvtan megalkotója is a 19. században: „A magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet”.

Mi e megállapítások közös magja?

Vegyük észre, hogy e mondatok lényegében nyelvünk hosszú idejű létéről szólnak, ugyanis egy nyelv nem válhat olyan kifinomult szerkezetűvé egy-két ezer év alatt, mint amilyen felépítésűnek látja, illetve látta a magyar nyelvet Ove Berglund és Grimm Jakab és még oly sokan mások. Teller Ede pedig bizonyára azt vette észre, hogy nyelvünk mennyire pontosan tudja visszaadni a gondolatot. Ezt Bolyai János önmaga is felfedezte és leírta jegyzeteiben. Nyelvünk különleges kifinomultságát állapította meg a nemrég elhunyt, 20 nyelvet beszélő fordító és szinkrontolmács, Kemény Ferenc is, mégpedig ő aztán igazán gyakorlatban szerzett tapasztalatai alapján: „A magyar nyelv úgy illik a gondolatra, mint bőr a testre, míg minden más nyelv csak úgy, mint jól-rosszul szabott ruha” (Magyar nyelvünk tökélyéről, Fríg Kiadó, 2010.) Ezzel cseng egybe Víz E.

Szilveszter agykutatónak, az MTA egykori vezetőjének észrevétele a magyar nyelvről, melyet egy tv-műsorban fogalmazott meg: „A magyar nyelv olyan, mintha az agy gyorsítása lenne.”

Vagyis mintha a gondolkodással együtt született volna meg ez a nyelv. A kezdeteket kutatván, bizony ezen is el kell gondolkodnunk

Kemény Ferenc és Víz E. Szilveszter egyező megállapításával pontosan vág Magyar Adorján észrevétele is: „A magyaron kívül bármely nyelven beszélni, írni, nyomtatni nagy idő-, munka- és anyagvesztéssel jár”. E sorok írója meg kell jegyezze, hogy saját gyakorlatában is ezt tapasztalja. Német nyelvre fordított könyve (JEL JEL JEL, német címe: ZEICHEN BUCHSTABEN ZAHLEN), vagy akár németre fordított nyelvészeti tanulmányai közel 1/4-1/3-nyival hosszabbak lettek. S még így is sok minden nem igazán pontos, vagyis a magyar nyelv, mint a gondolatra illő feszes bőr, németre áttéve ilyen mértékben vált lötyögössé. Közvetlen bizonyosságul álljon itt ez a négy szóból álló mondás: „Nyelvem határai létem határai”. Ez a négy szavas mondat a németben hárommal több, azaz hét szóból álló lesz: „Die Grenzen meiner Sprache bestimmen meinen Lebensraum”. A franciában pedig a négy szóból héttel több, azaz tizenegy szó lesz: „Les frontières de ma langue sont les frontières de mon existence.” Tehát a tizenegy szóból hét(!) a fölösleg. Ez bizony már végképp nem az agy „gyorsítása”. (Kérem, a tényeket tessenék figyelni, csakis azokat.) Vagyis a magyar nyelv kifinomultságára vonatkozó fenti megállapítások gyakorlati példákkal kifogástalanul igazolhatók.

Innen már visszatérhetünk a fő gondolatmenetre.

Itt áll előttünk egy nyelv (ezt beszéljük), melyről kifinomultsága okán megállapíthatjuk, hogy nagyon-nagyon régi kell legyen, s emellett kezünkben van Teller Ede megállapítása, hogy egy nyelv van, s a Bibliáé, hogy egy nyelv volt. Ehhez azonnal hozzá is kell tennünk, hogy a Biblia eme megállapításáról a legkisebb vita sincs. A szakirodalomban ezt az egykori közös ősi nyelvet „nosztratikus”, illetve még régebbre utalóan „proto-nosztratikus” nyelvnek nevezik. Mert ez a nyelv minden nyelvek anyja. Igaz legalább kétezer nyelvről nem sokat tudunk, tehát ez a megállapítás csak az általunk ma leginkább kutatott, lényegében a „legismertebb” nyelvekre vonatkozhat – de azokra kétségtelenül –, s ennyi nekünk itt elegendő is.

Mindent összegezve tehát azt látjuk, hogy egy nyelv keresi őskori megfelelőjét, melynek mindenképpen léteznie kellett, és van egy ősnyelv, mely viszont keresi mai, legtisztábban fennmaradt utódját. Itt a kérdés most az, hogy ez két, egymástól független ősi nyelv, vagy egy és ugyanaz az ősnyelv-e? A választ most már könnyű megadni

Mivel nem tudunk máig is ható két ősi nyelvről, sőt már a kiterjedt nyelvészeti kutatások alapján megfogalmazott „proto-nosztatikus” kifejezés önmagában is kizárja két, párhuzamosan máig élő ősnyelv létét, mert lényege éppen az, hogy egyetlen ősi nyelvről van szó, melyből mai nyelveink származnak, ezért minden amellettszól, hogy a Biblia és Teller Ede valóban ugyanarról a nyelvről beszélt, még akkor is, ha Teller megfigyelése esetleg csak a magyar egyedülálló, mai nyelvi minőségre vonatkozik. (Szerintem ennél többet következtetett ki.)

AZ ŐSNYELV ÉS A MAGYAR NYELV

Ám nyelvünk nem csak az ősnyelv leszármazottja – ez természetes, ha mindegyik az –, hanem ezen túl is az ősnyelv legtisztábban fennmaradt túlélője. Erről a 19. század első negyede óta van tudomásunk. A nagy felfedezőik egyike, Berzsenyi Dániel (1776-1836) erről így szól: Régóta gyanús előttem az a régi előítélet, amely szerint többnyire azt hittük, hogy mindazon szavaink, melyek az idegenekhez hasonlítanak, kölcsönöztek és idegenek, arra határoztam magamat, hogy némely szavaink származattját minden figyelemmel megtekintsem, s nyelvünk becsületét e részben is oltalmaztam. Bukdolásaim haszon nélkül nem maradtak, sőt örömmel tapasztaltam, hogy mindenütt többet találtam, mint kerestem, elannyira, hogy csakhamar általlátám azt, hogy a magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja, mert nyilván tapasztalám azt, hogy a legközönségesebb természeti tárgyoknak nevezeteit nemcsak az igen rokon déli és keleti, de még az egészen idegennek vélt európai nyelvekben is általában magyar gyökerekből lehet származtatni.” Oly természetesé vált ez az ismeret akkoriban minden kutató számára, hogy a Magyar Tudományos Akadémia 1862-ben kiadott „A magyar nyelv szótára”-nak szerzői, Czuczor Gergely és Fogarasi János önmaguk is vagy 50 nyelvvél hozzák kapcsolatba a magyar nyelvet.

Korabeli nyelvészeink tehát tisztában voltak nyelvünk ősnyelv voltával, vagyis rendkívüli maradandóságával (e két állítás ugyanis egy). Erről árulkodik az említett szótárnak a magyar szavak szófejtésére vonatkozó megállapítása: „Hogy alig van nyelv, melyben az elemzés egyszerűbb volna mint a magyarban, bajosan fogja valaki tagadhatni, kivált ha tudja, hogy régibb nyelvemlékeinkben, kezdve a XII-ik vagy akár csak a XV. századtól a ma élő nyelvig, gyökök tekintetében alig van lényeges eltérés.” Ez pedig természetes módon jelenti azt, hogy a magyar nyelv roppant lassan változó nyelv. Ezt közismert nyelvemlékeink egybevetésével bizonyítottam „A magyar nyelv lassú változásáról” című tanulmányomban. (Demokrata, 2010. december 22.)

Mindezt úgy is megfogalmazhatjuk, hogy lassú változása okán az ősnyelv többi túlélői közül a magyar őrizte meg legeredetibb állapotában az ősnyelvet. Mivel még tisztán megvan benne az ősi szóalkotói elv, a nyelv és így a gondolkodás, világlátás eredeti, szerves szerkezete, ezért méltán mondhatjuk, hogy a magyar nyelv maga a „nosztatikus” nyelv – ma. Szó sincs arról, hogy ne változott volna, csak – mint hangsúlyoztam –, igen lassan, mégpedig a „nosztatikus” nyelv többi túlélőhöz viszonyítva mindmáig tartóan lényegesen lassabban. Vagyis a többi leszármazott között leginkább a magyar maradt az, ami volt. Ebben rejlik minden titka, egyedülállósága.

MIKÉNT TÖRTÉNHESETT A NYELVEK SZÜLETÉSE?

Hadd idézzek színesítésként Barabási László, Csíksomlyón élő székely történész „Hol vagytok székelyek?” című könyvéből egy, első pillanatban humorosnak tűnő kis párbeszédet:

Az ősnyelvek magyarul érthetőek. Az írás a rovásírásból alakult ki. Ez számomra nehezen elfogadható tény sorozat.

Mikor már nagyon emészthetetlennek tűnik, elballagok a dolgozószobámtól 100 méternyire kezdődő rönktérre, s felülök egy gömbfa rakásra. Elmélkedek.

Közben meg szokott jelenni Áron, a mindenes segéd, és aggódóan érdeklődik:

– Mi baj főnök?

Elmondom.

Sajnálkozva néz rám:

– A sok könyv is megárthat, főnök. Én ezeket már mind tudtam kölyök koromban. A dánfalvi pap már akkor elmondta nekünk, hogy a világon csak egy nép volt, mert mindenki egy nyelvet beszélt. S ez magyar volt. Az Úristen is így beszélt velünk. Másképp meg se értettük volna.

– S mi hol éltünk akkor, Áron?

– Itt. És mikor erős nagy volt a szaporulat, elmentek megélhetést keresni. De csak a fiatalabbja. Mint most is. Akkoriban nem kellett gazdát keresni, akinél dógozhas. Azt nézték, hol süt a Nap, nem járja a szél, s jó a víz. Ott házat építettek. Ilyen helyen megél az ember, ha egyedül van is. Hát még sokad magával.

Úgy néztem Áront, mint a lőtt medvét.

Neki nincsenek kétségei. Sőt...

Áron lényegében pontosan elmondja a mai nyelvek keletkezését.

Az ősnyelvnek, hogy ennyire kifinomulttá válhasson, mint bemutattuk, egy nem túl nagy, a természet által jól körülhatárolt helyen kellett sok-sok évezreden keresztül békésen érlelődnie. E nyelvnek aztán szét kellett terjednie a legtávolabbi helyekre is, hogy aztán az egymástól területileg oly távoli nyelvek közös őse lehessen, az angolé, tamilé, ógörögé, japáné, latiné, oroszé, németé stb. A nagy távolságokra való szétszakadás miatt lehetetlenné vált a kiegyenlítődség, emiatt lassan eltérések jöttek létre az egyes területeken élők beszéde között. De a szétterjedt ősnyelv még így is hosszú időn keresztül nyelvjárás hálózatként kellett lefedje Eurázsia nagy részét. Ezért mondhatta azt László Gyula, hogy a magyar „közlekedő” nyelv volt a Föld ezen óriási térségben. A távolságok miatt szükségszerűen egymástól függetlenül zajlottak a változások, sőt, a „romló” nyelvágak erősen keveredtek is, emiatt lassacskán egyre nehezedett a kölcsönös megértés, míg elérkezett az az idő, amit a Biblia úgy fogalmaz meg e hosszú folyamatot tömörítve, hogy Isten összezavarta az egykori közös nyelvet.

HOL LEHET AZ ŐSNYELV ŐSHAZÁJA?

Az eddigiekből világos, hogy az ősnyelv egy adott helyen formálódott ki szinte elképzelhetetlenül hosszú és békés időszak alatt. Minden jel arra mutat, hogy ez a hely a Kárpát-medence. Kiérlelődhetett volna más helyen is, akkor most azt írnám, de valamely más helyre egyetlen bizonyíték sincs. Viszont hogy a Kárpát-medencéből áramlott ki többször is az idő folyamán a szélrózsa minden irányába, arra nagyon sok bizonyítékunk van.

Szerencsére ez már tankönyvben is megjelenik. A dr. Bakay Kornél által szerkesztett és részben írt 5. osztályos történelem könyv 129. oldalán ez áll: „Az újabb kutatások alapján lehetséges, hogy a Kárpát-medencében is évtizedek óta laktak magyar nyelvű népcsoportok /.../”, továbbá a 29. oldalon: „Legújabbban a tudósok génvizsgálatok révén (DNS vagy DNA) kimutatták, hogy 35-40 ezer évvel ezelőtt magyar fajta-jellegű emberek is laktak mai hazánk földjén”.

Grover S. Krantz amerikai antropológus „Az európai nyelvek földrajzi kialakulása” című művében így ír a magyar nyelvről: „Úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv, megelőzte az újkőkori kezdetét”. /.../ „...az összes helyben maradó európai nyelv közül gyakorlatilag a magyar a legrégebb”. Michelangelo Naddeo, Európa ősmúltjának olasz kutatója írja: „/.../ a magyarok Európa ősközületei, a kontinens legősibb népe”. Szabó István Mihály akadémikus a magyarok Kárpát-medencei jelenlétének kezdetét 40 ezer évvel ezelőttre teszi.

Hogy nem jöttünk sehonnan, így, teljes létszámban, csak azoknak okozhat meglepetést, akik nem tudják, hogy a hunok, avarok, magyarok (értsd: jobbára kipcsak törökök; meg kell békülni ezzel is lassan) csak a fejünk felett egymást váltó, uralkodó rétegek voltak, mint ahogy később a törökök, habsburgok, oroszok, s mintha ma is örködnének felettünk valakik. Az avarokról például tudjuk, hogy húszezren jöttek ide uralkodó réteggént (állig felfegyverkezve), s annak is van nyoma, hogy a nép, azaz mi, nem nagyon örültünk nekik. Tehát nem a szorgos földműves nép cserélődött állandóan, hogy lehetett volna az?, csak a katonai uralkodó rétegek váltották egymást.

Nem lehet tehát meglepő, hogy a mai nyelvek döntő többségét megteremtő ősnyelv éppen szülőhazájában maradt meg mindmáig leginkább az, ami volt.

Kérem, tessék észrevenni, hogy Európa ellenünk való sok évszázados, lankadatlan, s manapság újra felizzó harcának célja a Kárpát-medencére való történelmi jogfolytonosságunk ismeretének felszámolása. S most hogy váratlanul számtalan tudomány épp benünket erősít, néhány álmot féltve miért tartanánk fejünket továbbra is a hóhérok bárdja alá?

Tetszik tudni milyen érzés az ősidők óta tartó itthon lét tudatában élni itt? Sokan már tudjuk.

Forrás: <http://www.aranylant.hu/default.asp?idszerzo=24&idf=26>

<http://varga.hu/>